

KOZEL ZAHRADNÍKEM

MIROSLAVA DVOŘÁKOVÁ

Eskapády odbojného velekněze
Megasérie Metaprostor

KOZEL
ZAHRADNÍKEM

Miroslava Dvořáková

DALŠÍ PROMARNĚNÝ DEN

„Neskuč. Jak se to vsákne, hned se ti uleví,“ ujišťoval přítel Rawen, zatímco mu na dorasovaná záda opatrně plácal nevábně vonící zelenou kaši. Teď se hodilo, že se kdysi motával kolem matky, když s chůvou vyráběly mazání na jeho odřená kolena. Dužnaté listí hojizelu vyrůstalo mezi plevelem ve stínu zdí vězeňského dvora. Stačilo ho natrhat.

„Pořád to děšně páálí,“ hekal Gren. Ležel na bříše a třásl se.

Rawen se v duchu sám sebe ptal, jestli to Grenovi stálo za to. Nemělo cenu o tom začínat. Drobné osobní vzpoury považoval Gren za svatou povinnost. Měl za to, že jen tak si v té mizérii zachová sebeúctu. *Nikdy mě nepřinutí, abych před nimi panáčkoval.* To byla jeho odpověď pokaždé, když se mu Rawen snažil vysvětlit, že strážným jsou jeho postoje vůči novému režimu lhostejné. Tvrdě požadovali, aby je vězňové zdravili předpisovým *Věčnou slávu císaři Konvexovi.* Pokud se u toho pitvořili, tupé mozky ironii ani sarkasmus nerozeznaly, vše bylo v pořádku. Ale stačilo, aby se trestanec opozdil na nástup, nebo nereagoval včas na povel a nářez ho neminul.

„Hotovo,“ zamručel Rawen. „Hlavně se nevrť, nebo to steče na deku.“ Zasunul misku pod postel a vyškrábal se na horní palandu.

„To bude katastrofa! Kdo to má čichat, že?“ ozval se z protější horní palandy ironicky Tevin.

V malinké cimře, kam se stěží vešly dvě dvoupatrové postele, nebylo čistého lautr nic. Deky ani matrace nikdo nikdy nepral. Do

sprch je pouštěli jen v Den odpočinku. Všechno pokrýval tenký povlak mastné špíny. Během těch sedmi let se to Rawen naučil ignorovat. „Do návštěv se to zahojí,“ konejšil Grena. Jeho snoubenka, najádka Paliona čtvrtletní návštěvy nikdy nevynechala. Pokaždé ho přemlouvala, aby to vzdal. Ale Gren jí odpovídal stále stejně. *Radši tu shnij, než abych lži-císaři lezl do prdele.* Naštěstí se ten pitomec uzdravoval rychle.

„Mám toho dost,“ houkl zavile Tevin. „Vzkážu bratrovi, aby mi to s Konvexem vyjednal. Končím.“

Rawen se rozchechtal: „Nevyhrožuj.“ Přesně totéž bratránek opakoval už sedmým rokem.

„Tentokrát to myslím vážně,“ zamumlal Tevin. „Hnijeme tu kvůli zásadám, ale svět šel dál. K čemu nám to je? Nový císař prý není o moc horší, než byl ten starý, při vši úctě. Esebius udělal rozumnou věc. Promiň.“

Rawen se převalil a zrak mu dopadl na čtvrtou neobsazenou postel. Patřivala Esebiovovi. Před dvěma lety požádal o milost. Podrobil se a složil císaři přísahu věrnosti. Je Vrchním podkoním Konvexových stájí, a má se skvěle.

„Nikdo tě soudit nebude,“ řekl Tevinovi Rawen.

„Já ano!“ ozval se sžíravým tónem Gren a praštil pěstí do nohy palandy, až se celá postel otrásla. „Jestli se podrobíš, už se k tobě neznám.“

„Můžeš začít hned,“ odpověděl nakvašeně Tevin.

Rawen se pohodlněji uvelebil a zavřel oči. Ať si dělají, co uznají za vhodné. Už kvůli příbuzným, které Konvex za trest poslal na periferii.

Ale on novému vládci věrnost přísahat nemůže. I když ho pořád musí brát na vědomí jako nejstaršího syna své matky.

Nebylo žádným tajemstvím, že Konvex je nemanželským dítětem. Nikdo netušil, s kým si ho princezna Graciella upletla. Spekulovalo se, že v tom mají prsty nebešťané, možná i bohové. Bylo jí šestnáct, když otěhotněla, ale jako jediná dědička rondorského trůnu skandál ustála. Dala dítě vychovat do ústraní a za rok se se vši parádou provdala za Rawenova otce Aleka, druhorozeného prince ze sousední Klarivie. I když bylo manželství domluvené, bylo šťastné. Graciella Alekovi rychle za sebou povila dceru a dva syny a budoucnost Rondoru vypadala slibně.

Uplynulo pětadvacet let. V době, kdy se Alek chystal předat vládu staršímu ze synů, princovi Vincentovi, objevil se Konvex. Krásný a chytrý bastard svou výmluvností a šarmem každého ohromil. Alek ho přivítal jako ztraceného syna. Zahrnul ho tituly a statky, čímž dokázal, jak hluboce Graciellu miluje a respektuje. Potom o Svátcích Světla za podivných okolností císař s následníkem zemřeli. Vincent byl tou dobou čerstvě ženatý s Farfalou, druhou dcerou královny z Mandefellu. Tragédii ještě vyhrotil fakt, že Farfala vlivem Vincovy smrti potratila. Ve zmatku, který nastal, se Konvex sám ustanovil do role vyšetřovatele. Kromě toho, že byli otčím a bratr otráveni, nic dalšího nezjistil.

Mezi lidmi se roznesly zvěsti, že na smrti vladaře a následníka mohl mít zájem právě Aderawen, mladší císařův syn. Rawen byl tehdy příliš pohlcený zármutkem, než aby to bral vážně. A než se vzpamatoval, bylo pozdě. Konvex, který si mezitím stačil naklonit šlechtu i církev,

se sám prohlásil císařem. Učinil tak v době státního smutku. Zatímco všech devadesát mužů císařovy osobní gardy drželo třicetidenní čestnou stráž u Alekova mauzolea, obklopil se Konvex důstojníky pravidelné armády a uskutečnil klasický puč. Preventivně pozatýkal dvořany, které si Alek přivedl z Klarivie. Pod výhrůžkou násilí přinutil k demisi ministry, aby je vzápětí znovu potvrdil v úřadech, ovšem již jako jejich císař. Jednal chytře, rychle a tvrdě a v těch bouřlivých dnech kdy větrem letěly pomluvy o Rawenovi, mu to prošlo. Nikdo ho nepodezíral, že by to naplánoval. A už vůbec nikoho nenapadlo, že za Alekovou a Vincentovou smrtí může být on sám. Protože nebyl oficiálně následníkem, zdánlivě mu chyběl motiv. Ač bastard, paradoxně byl pro šlechtu i církve přijatelnějším kandidátem na trůn než Rawen, protože byl „jen“ Graciellin, zatímco Vincenta s Rawenem zplodil syn „cizáckého“ sousedního vladaře.

Už jako císař v čele armády přijel Konvex do Tisového háje k Alekově mauzoleu. Vyzval vojáky císařovy osobní gardy včetně Rawena, aby mu přísahali věrnost. Všichni do jednoho odmítli. Strhla se bratrovražedná bitva. Vojáků s Konvexem bylo třikrát tolik a byli na rozdíl od gardistů vyzbrojení. Koho by napadlo vzít si v mírových dobách k hrobu, který se nacházel v srdci říše, bojovou výbavu? Konvexovi vojáci gardistům vyprášili kožichy. Neměli je pozabíjet, ale přinutit ke kapitulaci, k čemuž nakonec došlo.

Konvex je výnosem odsoudil za vzpouru na doživotí. Následně vydal další výnos, podle kterého každý, kdo veřejně přizná pomýlenost a odpřísáhne mu věrnost, dostane milost. První roky ve vězení byl Rawen rozhořčený a odhodlaný bojovat. Po dvou marných

pokusech o útěk pochopil, že ven se vlastními silami nedostane. Cítil se neschopný a vyprahlý. Nejvíc ho štvalo, že pomocníky, se kterými útky osnoval, za trest zavřeli do kurbusových dolů, ale jeho kvůli rodinné vazbě na nového císaře jen zbičovali a dál ho nechávali tady na farmě pěstovat lekesové cibule. Práce na čerstvém povětří pouhých dvanáct hodin denně, je ve srovnání s doly naprostá pohoda. Rawen si marně lámal hlavu, jak se to mohlo v obou případech tak fatálně posrat. Poprvé vyrobili ze surovin nakradených ve skladu na koleně výbušninu. Plánovali uložit do základů zdi dvě nálože, každou na odvráceném konci areálu. První – menší výbuch měl přilákat pozornost stráží a ten druhý měl rozbít zeď a otevřít cestu ven. Mělo se to odehrát v Den odpočinku, kdy mohli vězňové tři hodiny po obědě zevlovat po dvoře. Zarazili jim to ještě před prvním výbuchem. Při rvačce zařvalo pět strážných. Podruhé Rawen zvolil tunel. Po půl roce byla podzemní chodba vykopaná. Jedné noci těsně před svítáním se všichni vězňové z prvního bloku sešli v Rawenově cele a naskákali do díry. Plazili se jeden za druhým až do polí za táborem. V cíli na ně čekali strážníci. Někdo musel mluvit, jinak to nebylo možné. Ale kdo, sakra? Po druhém nevydařeném pokusu přestěhovali Rawena do druhého bloku k Tevinovi, Grenovi a Esebiovovi, jako kdyby počítali s tím, že své přátele ze šťastnějších let riziku dolů nevystaví. Úspěšný tah, ať už to vymyslel kdokoliv. Od té doby to s útky vzdal.

Původně sem internovali všech třiadvadesát mužů otcovy osobní gardy a tři důstojníky pravidelné armády včetně Rawena a Grena. Ale jak čas šel, počet vězňů se snižoval. Čtyři dal šéf věznice popravít za útok na úřední osobu s následkem smrti a pokus o vzpouru, jak

klasifikoval to fiasko s výbušninami. Šestnáct jich poslali pomalu umírat do dolů za neúspěšný útek tunelem. Ostatních dvanáct se poddalo novému vládci. A každé čtvrtletí po návštěvách k nim přibývají další. Rawen nemohl mít Tevinovi za zlé, že toho má dost.

Rawen mechanicky kopal motykou v řádku a v hlavě si vybavoval pasáže z Esebiová dopisu, ve kterém mu Seb vysvětloval, proč odešel.

Aderawene, můj příteli,

Vím, že mi mnozí včetně Grena spíláte do zrádci. Přiznávám, že jsem změnil postoj, ale nezradil jsem tě, můj princ. Vysvětlím Ti, co mě k tomu vedlo:

Jak jistě víš, pocházím ze severní provincie, z Wesenského markrabství. Ještě před sto lety jsme byli samostatným královstvím. Můj pradědeček, poslední wesenský král, miloval lodě a moře. Nezájmal se o zemědělství ani o zpracování rud. Tvrdil, že všechno důležité můžeme jako přímořský stát získat obchodem. Ze zásady se nezajímal o chudý a pustý hornatý jih naší země, ani o jižní sousedy. V sousední Klarivii tou dobou panovala královna Bissa, vyznavačka podsvětní bohyně Exis. Bissa byla posedlá architekturou. Všechno zlato z daní utrácela na stavby dalších a dalších chrámů. Bissa zavedla teror, do každého města i vesnice nasadila vojáky, aby z lidí vyždímala co nejvíc. Její poddaní utíkali ze země pryč. Když do Wesenska horskými soutěskami začali proudit přistěhovalci z Klarivie, pradědeček to jen vítal. „Bude víc námořníků pro moje loďstvo,“ liboval si.

Jenže Klarivijci nebyli mořeplavci. Usadili se v podhůří Ostrých hor a začali pěstovat proso a žito. Půda tam byla úrodná, tak navzdory vzteku královny Bissy přicházeli pořád další. Pradědeček byl pořád klidný, ačkoliv jeho rádcové tloukli hlavami o zdi. Nabádali ho, aby chystal armádu, protože to Bissa jen tak nenechá. Pradědeček tvrdil, že Wesensko má impozantní válečné loďstvo a žádnou další armádu nepotřebuje, protože od jihu mu nic nehrozí. Byl přesvědčený, že Ostré hory tvořící přirozenou přírodní bariéru každého vetřelce z jihu odradí. Mýlil se. Když pak naši zemi obsadila dobře vycvičená klarivijská vojska, bylo pozdě. Nakonec pradědeček podepsal dohodu s rondorským císařem, aby z jeho území Bissu vyhnal. Stal se císařovým leníkem a Wesensko se stalo rondorskou provincií.

Možná, že tu historii znáš, ale nechápeš, co znamená pro naši rodinu. Můj otec, markrabě wesenský, mi celý život kladl na srdce, že zavedené postupy, postoje a tradice jsou sice dobrá věc, ale že člověk musí rozpoznat, kdy se jich má držet, a kdy od nich upustit, aby nezničil sám sebe.

Naše situace zde je obdobná. Po sedmi letech pobytu ve vězení, jsme ničeho nedosáhli a svět na nás zapomněl. Dospěl jsem tedy k závěru, že úporné lpění na zásadách pozbylo efekt, a proto jsem to ukončil.

Pevně věřím, že mě neproklínáš.

Tvůj Seb

Rawen Esebia vzhledem k jeho rodinné historii chápal. Na jeho místě by odešel už dávno. Jenže on nebyl na jeho místě.

Po dni na poli se vraceli do tábora. Kráčeli mlčky a ztěžka. Suchý písek nesený větrem štípal v očích a šimral v nose. Věžňové mlčeli, zatímco strážníci, kteří to úmorné vedro strávili ležmo ve stínu

s vyhlídkou na večeri a studené pivo, rozšafně klábosili. Ve dvoře obehnaném vysokou zdí je zavedli ke stolům s kaší. Včera byla kibisová, dnes bude brodoxová, zítra jaklanová...

Rawen nad miskou znechuceně zasyčel. V apatickém tichu na sebe upozornil a rázem na něj civěly desítky šedivých obličejů. V jejich výrazech mohl číst výčitky, vztek, rozhořčení. Chopil se lžice a s očima upřenýma do prázdna začal konzumovat. Dokázal pochopit, že jsou na něj naštvaní. Nedávno se rozneslo, že císaře už omrzelo čekat. Prý plánuje internační tábor zrušit. Muže, kteří se ještě neomluvili, pošle do dolů. Vyjma Grena byli všichni jako na jehlách. Nechtěli se dostat do maléru. Už ničemu nevěřili, toužili jen po svobodě a stejně jako Tevin měli v úmyslu se císaři podrobit.

NABÍDKA, KTEROU NELZE ODMÍTNOUT, NENÍ NABÍDKA

Nepříjemné napětí roztříštily zvuky hádky od strážnice. „Kašlu na vaše stupidní předpisy! Už nebudu čekat ani minutu!“ ječela nějaká žena. Z budovy se vynořil hlouček strážných a císařských gardistů doprovázejících tři pestrě oblečené osoby. Jak se blížili, Rawen strnul. Mimořádná návštěva? Jeho matka a dvě dvorní dámy s koši plnými potravin.

„Zabírám si tu macatou brunetu,“ prohodil kdosi. „Ne, ta bude moje. Tebe by udusila kozama,“ zněla chechotem provázená odpověď. Poprask nastal, když kdosi upozornil, že císařovna - matka má přes ruku přehozený kus nadýchané ostře červené tkaniny. „Mně jebne,“ ozvalo se, „ona mu nese deku...“ Věžňové se nad miskami kaše při tom výjevu rozkašlali, jak maskovali smích.

„Tady madam,“ zakrákoral škrobeně Detrik, šéf tábora, jakmile dospěli ke stolům a k místu, kde seděl napružený, studem a zlostí rudý Rawen.

„Rozdejte to,“ rozkázala Graciella dámám, které hned začaly z košů vybírat dobroty a skládat je věžňům na stoly. Zazněl nadšený pískot prokládaný šeptanými oplzlými nabídkami rychlého a vášnivého sexu. Obě dámy už měly rozpuť dávno za sebou, ale natřásaly se a slibně usmívaly, jako kdyby plnily důležitou diplomatickou misi.

„Chci si s ním promluvit o samotě, veliteli,“ rozkázala Graciella s pohledem upřeným na svého syna.

„To není standardní, madam,“ podotkl kousavě Detrik.

Graciella ab Herken odvrátila zrak od Rawena a otočila se na velitele. Její hladká tvář se zkroutila v úšklebku. „Ujišťuji vás, že císař o tom, co musím s jeho bratrem probrat, ví. Pokud mi budete klást překážky, postarám se...“

Detrik ji rychle skočil do řeči: „Dobře, dobře, vyhovím vám. Ale musíte chápat, že nechci, aby mi pak někdo omlátil o hlavu, že obcházím předpisy. Nesmíte se divit mé opatrnosti, když jde o prince.“

Není zrovna vzorným vězněm. To on pokaždé inicioval útěk. Jen díky příbuzenství s císařem neskončil v dolech jako ostatní.“

Matka se podívala na zbytky kaše v miskách, a uštěpačně se uchechtla. „Ani se nedivím, že chtějí pryč. Teď mě zaveďte na místo, kde si s princem v klidu promluví.“

V nastalém zmatku, kdy vězňové flirtovali s dvorními dámami, odvedla eskorta Rawena s matkou do hovorny. Graciella počkala, až strážníci z místnosti vypadnou, a pak se Rawenovi vrhla okolo krku. „Aderawene,“ vydechla, „ty tvrdohlavý osle.“ Přitiskla se k němu a on ji neochotně krátce objal. Měl na ni vztek, ale pořád to byla jeho matka.

Rychle odstoupil a odsunul jí židli od stolu, aby se mohla posadit. „Čemu vděčím za to potěšení, madam?“ pronesl upjatě a zaujal místo na židli z druhé strany stolu. Věděl, že ho bude přesvědčovat, aby se poddal. No, nepotěší ji. Bylo to jako ohraná píseň. Praktikovali to celých sedm let.

„Konvex podepsal spojeneckou smlouvu s Brillou z Mandefellu,“ řekla.

„Takže se mu to konečně povedlo,“ zamručel. Sousední vladaři byli solidární s Rawenem. Konvexe jako právoplatného císaře dosud neuznali. Důvodem bylo Rawenovo uvěznění a skutečnost, že Rawen dál trval na tom, že se Konvex trůnu zmocnil neprávem. Proto se Konvex tolik snažil Rawena zlomit. Kdyby ho Rawen uznal, ostatní

vladaři včetně klarivijského, by ho uznali rovněž. Během těch sedmi let se Konvex všemožně snažil demonstrovat prozíravost a moudrost, aby na sousedy zapůsobil, ale dokud jeho bratr a právoplatný následník Alekova trůnu zůstal ve vězení, neměl šanci.

„Nikdy by k tomu spojení nedošlo,“ nenechala se vyvést z konceptu matka, „kdyby Brille neteklo do bot. Z jihu na ni tlačí orkenští. Nájedzy do vnitrozemí se násobí. Kradou mandefelským dobytek, zásoby a poslední dobou i ženy a děti. Brilla to přestává stíhat.“

„Takže jí teď bude dobrá i rondorská podpora,“ doplnil hořce Rawen. Zastavit orkenké bylo v zájmu jak Mandefellu tak Rondoru. Pokud by Mandefell padl, orkenští by se nezastavili. Na to, aby se spokojil jen s Mandefellem, je Otta z Orkeny příliš hloupý. Modlí se k prastarým podsvětním bohům. Řídí se jinou logikou než civilizované národy severu, které válčí spíše v diplomatických rukavičkách u naleštěného stolu. Ano. Zatlačit Ottu zpět na jih je nezbytné. Brilla mohla požádat o pomoc i jiné říše. To, že se dohodla právě s Konvexem, znamená, že ho potřebuje ještě k něčemu jinému. Ať to bylo cokoli, toto je pro Konvexe průlom. Po sedmi letech ignorance ho vzala sousední vládkyně na vědomí. Tím naznačila, že jeho převzetí rondorského trůnu už nepokládá za nezákonné. Jestliže tak učinila Brilla, ostatní panovníci ji budou následovat. Diplomatičké embargo, které na Konvexe uvalili, tím skočí.

„Díky spojení s Brillou tvého bratra uznají i ostatní,“ řekla Graciella, jako kdyby četla Rawenovy myšlenky.

„Není to můj bratr,“ ušklíbnul se Rawen.

„Máte různé otce, ale oba jste mí synové, takže je!“ opravila ho přísně. „Uvědomuješ si, co ta situace pro tebe znamená? Tvůj vzdor už k ničemu není.“

Rawen to chápal moc dobře. Dokud okolní vladaři Konvexe ignorovali, byl Rawen relativně v bezpečí. Konvex se neodvážil ho zabít, protože by tím znovu rozvířil pochybnosti ohledně svého statusu. Jakmile ho však sousedé uznají, Rawenův odpor pozbude významu. To znamená jediné. Smrt. Zaťal pěsti a zasyčel: „Přišla ses rozloučit?“

Graciella nesouhlasně potřásla hlavou. „Ne, ty blázne! Přišla jsem ti oznámit, že ti bratr navrhuje kompromis. Už je mu jasné, že se nikdy nepodrobíš. Vlastně o to ani nestojíš. Ale ani on ti nechce ustoupit. Trvá na tom, že on Aleka ani Vince neotrávil.“

„A ty mu to žereš,“ štěkl hrubě Rawen.

Neklidně se zavrtěla. „Ano, já mu věřím.“ Její zelené oči se do Rawena zavrtávaly způsobem, který by ho přinutil z té ošklivé šedé cimry utíkat, kdyby ji neznal. Vypadalo to, že je skutečně přesvědčená. Ale to už probírali stokrát. Rawen se syčivě nadechl a nechal ji mluvit. Cokoliv řekne, nechá ji, jen ať pak zmizí.

„Nemůže tě jen tak pustit, protože by ztratil tvář, když jsi ho předtím tolikrát urazil,“ pokračovala. „Vymyslel tedy způsob, jak byste z toho vy oba mohli vyjít se ctí. Nejvyšší hierofant bohyně Krassiony se odebral k bohyni. Jeho post je volný.“

Rawen vytřeštil oči. Třískl pěstí do stolu. „Nikdy!“ Jako druhorozený měl před sebou tři možné úděly. Buď služba v císařově armádě, nebo ženitba s korunní princeznou v cizině, nebo kariéra

v církvi. Byl svolný pro první a druhou alternativu, ale zuby nehty se bránil té třetí. Otec jeho preference respektoval.

„Je to tvá jediná možnost,“ řekla matka. „Když se zaslíbíš bohyni Krassioně, nebude nutné, abys přísahal císaři.“

Rawen se hořce usmál. Chytrě vymyšleno. „Ale jako hierofant bych stejně musel respektovat Konvexův status. Dokonce bych musel chodit do císařské rady. Kdybych s tím souhlasil, jako že to neudělám, protože ty církevní sračky nesnáším, nepřímou bych Konvexe uznal.“

Matka vážně přikývla. „Ano, ale nepřímou. Císař se s tím spokojí. Doporučuji ti, abys to přijal.“

Zatmělo se mu vztekem před očima. „Vyřid' mu, ať jde s tím návrhem do prdele. To radši půjdu do dolů.“

Graciella vstala tak prudce, až se její židle s rachotem skácela na podlahu. Opřela se dlaněmi o stolní desku, naklonila se k Rawenovi tak blízko, až cítil její dech. „Tys to pořád nepochopil,“ šeptala, jako kdyby se bála, že je někdo uslyší. „Pokud se nepodvolíš, nepůjdeš do dolů ty, ale ti ostatní. Ty budeš žít a jejich krev ti ulpí na ruku. Nestaneš se hierofantem, ale tím nejposlednějším otrokem v Krassionině chrámu. Denně tak budeš při bohoslužbách čelit nahněvaným příbuzným svých druhů. Protože se císař postará, aby věděli, že za jejich smrt jsi zodpovědný ty.“

Zatímco ohromený Rawen civěl na kresbu dřeva na stole, Graciella přecházela po místnosti, rozhazovala rukama a dál mluvila. „Nemáš představu, kolik mě to stálo úsilí, aby tě úplně neodepsal. Já totiž věřím, že tvůj základ je dobrý. Že tě sedm let ve vězení přivedlo

k rozumu. Uvědom si, že toto je tvá poslední možnost. Císař už má tvého vzdoru plné zuby.“

„Není to můj císař,“ opakoval umíněně, jen aby získal čas najít nějaké únikové řešení.

„Ale je!“ křikla. „Rozhodně je lepším císařem, než bys byl ty.“

To bolelo. Tak mu to zase omlátila o hlavu. Byl jen mladší bratr následníka. Náhrada, kdyby se následníkovi, nedej bohyňě, něco stalo. Nikdy se ale neuvažovalo, že by Raubíř, jak Rawenovi od jinošských let přezdívali, měl vzít do ruky žezlo, protože Vincent byl zdravý a maximálně schopný. Takže se na jeho výchovu nedohlíželo tak pečlivě jako na Vincentovu a on to využil. Býval veselá kopa. Studia odbyl s odřenýma ušima, pak vstoupil do armády. Kvůli postupu se moc snažit nemusel. Už pouhým faktem, že se narodil jako princ, mu náležela hodnost plukovníka. Kromě služby v generálním štábu moc povinností neměl. Volný čas trávil flákáním po hospodách, hampejzech a hernách. Lehce sabotoval i povinnosti spjaté s jeho postavením. Místo aby se s otcem a bratrem účastnil jarních oslav Svátků Světla, vospával u Frenetty, majitelky vykřičeného domu u Boubelaté prdelky, opici po třídenním mejdanu. A právě tehdy se to stalo. V pravé poledne na vyzdobeném tržišti, obklopeni aristokraty, duchovními a měšťany, při přípitku na počest budoucí sklizně, byli císař a následník otráveni. Zemřeli během několika minut. Rawen se to dozvěděl teprve, až se na druhý den vypoátel z milenčina domu. Jeho tehdejší pobuřující životní styl hrál po otcově a bratrově smrti do karet vždy střízlivému a disciplinovanému

Konvexovi. Nebylo pro něj těžké svět přesvědčit, že se pro roli císaře hodí lépe.

Graciella si trhaně povzdechla. „A je tu ještě něco, co bys měl vědět. Týká se to Yaniky.“

Rawen zaťal zuby, jako pokaždé, když na ni pomyslel. Nejmladší mandefellské princezně ho rodiče zaslíbili, když mu bylo pět. Po tom, co dokončil univerzitu, se na ni jel do Mandefellu tajně podívat, aby věděl, co ho čeká. Dokonce si usmyslel, že pokud by jeho snoubenka byla nesnesitelná potvora, raději přehodnotí své životní plány a dá se na církevní dráhu, byť to nesnášel. V přestrojení za potulného písaře se vloudil na Brillin dvůr. Yanika, které bylo tehdy sotva čtrnáct, ho okamžitě poznala, protože ji mandefellští špehové operující na rondorském dvoře předem varovali. Ani ona nebyla nadšená z toho, že jí rodiče předem připravili o možnost volby. Rozhodla se Rawenova inkognita využít, aby zjistila, co je zač. Jako písaři mu diktovala šílené dopisy vymyšleným známým, dávala mu přepisovat nudné pasáže z deníku svého strýce, volala si ho uprostřed noci, jen aby jí ze slovníku vyhledal neexistující slovo. Ač to Rawen neměl v plánu, nakonec se do princezny zahleděl. Těsně před návratem domů se jí přiznal a ona se mu vysmála, protože to celou dobu věděla. Důležité bylo, že mu dala najevo, že už jí představa manželství s ním tolik nevadí. Dohodli se, že si budou psát. Po návratu domů Rawen dál užíval života plnými doušky. Ani ho nenapadlo, že by měl být při svých postelových dobrodružstvích diskrétní. Bral to tak, že dokud není ženatý, může si dělat, co chce. Princezniny dopisy bývaly zábavné, ale pěkně kousavé. Nikdy nic nevyčítala, ale bylo jasné, že

se jí princovo řádění v hampejzu u Boubelaté prdelky doneslo. Ona dospívala, on zatím sloužil v armádě a užíval si. Psali si, až do otcovy a bratrovy smrti. Když Rawena zavřeli, královna Brilla předsvatební smlouvu své dcery Yaniky s princem Aderawenem vypověděla. Královnu rovněž urazilo, jak se nový císař zachoval k Vincentově vdově, její druhé dceři, princezně Farfale. Údajně předpokládala, že se Konvex s Farfálou ožení a tím jí ztrátu Vincenta vynahradí. Konvex to ale neudělal a roztrpčená Farfala se vrátila domů, do Mandefellu. Vztahy mezi oběma zeměmi ochladly, Rawen o Yanice sedm let neslyšel. Přesto na ni často myslel. Nikoliv na Frenettu a další milenky, ale na princeznu, se kterou se sotva políbili. Z obrazů, které mu posílala, věděl, že vyrostla do krásy. Byla jedinou z dívek, se kterou si sám sebe dokázal v budoucnosti představit. Předpokládal, že je dávno vdaná. Mohla by mít houf dětí. Pokud teď chtěla matka o ní mluvit, určitě to nebude dobré.

„Vzhledem k tomu, že diplomatické vztahy byly obnoveny, projevila královna Brilla zájem obnovit předsvatební smlouvu.“

Rawen překvapením nadskočil. „Yanika je pořád volná?“

„Ano,“ řekla matka. „Ale musíš se vyrovnat s faktem, že už ne pro tebe.“

„Tomu nerozumím!“ vybafnul Rawen.

Matka ho obdařila soucitným úsměvem. „Nedělej hloupého. Jako bývalý trestanec nejsi na sňatkovém trhu atraktivní. A jako hierofant, rituálně zaslíbený bohyni, bys měl zakázáno na takové věci být jen pomyslet. Brilla nabízí svou třetí dceru tvému bratrovi. Je s podivem, že se princezna ještě nevdala. Jednu dobu to vypadalo, že se stane

druhou ženou Otty z Orkeny. Brilla ji zřejmě chtěla vyměnit za mír v pohraničí. Ale z nějakého důvodu z toho sešlo. S tím souvisí, že se pak orkenské nájezdy do Mandefellu znásobily.“

„A Konvex o Yaniku stojí?“ vyhrkl. „Farfalu přece odmítl s tím, že se zatím ženit nechce.“

Matka pokrčila rameny. „Až dosud o sňatku neuvažoval. Musíš si uvědomit, že jsme byli sedm let na černé listině. Sousední panovníci nás ignorovali. Ale teď je to jinak.“

„Proč, sakra, nechce Farfalu?“ vztekal se Rawen. „Podle tradice...“

Matka mávla rukou. „Já vím. Podle tradice si ji jako následníkovu vdovu měl vzít. Ale to on tehdy rozhodně odmítl a ani teď se o tom bavit nechce. Prohlásil, že chce jediné Yaniku. Jakmile princezna dorazí do Rondoru, Konvex nebude se svatbou otálet. Je to otázka několika dní. Víím, že jste si s princeznou kdysi byli blízcí, ale bude lepší, aby ses na to připravil. Pokud se staneš veleknězem, duší i tělem se odevzdáš Krassioně. Na smrtelnice musíš zapomenout.“

Rawen obrátil oči v sloup. V nejstarších věroučných knihách se dokonce psalo, že Osvícený hierofant by měl požívat Krassioniny Nejvyšší milosti, což přeloženo do srozumitelného jazyka znamenalo, že by měl fungovat jako její souložník. Nikdy těm nesmyslům z hodin katechismu nevěřil. A teď by po něm chtěli, aby podle nich žil. „Raději bych odešel do exilu,“ řekl poráženeckým tónem.

Matka si odfrkla. „S tím nepočítej. Konvex není blázen. Vystavil by tím sebe i Rondor nebezpečí. Ostatně, vzhledem k novým okolnostem by vám azyl nikdo neudělil.“

„Strýc Xen ano,“ ohradil se. Otcův starší bratr, klarivijský císař, by ho určitě přijal.

Matka obrátila oči v sloup. „Jak jsi naivní! Strýc tě má možná rád, ale je to pragmatik. Jakmile Konvexe uznala Brilla, zaslal nám návrhy nových dohod i Xen. Kdybys teď utekl a jel za ním, svázal by tě do úhledného balíčku a poslal zpět Konvexovi.“

Rawen si vjel rukama do kratinkých tmavých vlasů. Zavřel oči, aby se na ni nemusel dívat a horečnatě uvažoval. Vypadalo to, že nemá jinou volbu než Konvexův kompromis akceptovat. Trhaně se nadechl. „Kdybych souhlasil...“ hlesl.

„Budeš plně rehabilitován,“ dopověděla Graciella. „A ostatní gardisté obdrží milost. Pokud složí přísahu, zařadí je mezi důstojníky v pravidelné armádě. Jejich rodinám budou navraceny tituly a majetky. Máš obrovské štěstí. Bohyně skrze orakula vzkázala, že tentokrát nechce přestárlého kněze, ale silného mladého muže. Vojáka, který za ni dokáže bojovat. A to, přes všechny tvé nedostatky, dokážeš. Jsi ten pravý. Už chápeš, že nemáš jinou volbu?“

Rawen zdrceně přikývnul.

JÁSAJÍCÍ S NOVÝM ÚDĚLEM

Stál uprostřed kruhového sálu a shlížel na záda a temena šesti set klečících mnichů, z jejichž hrdel se neslo táhlé kvílení. V pravidelném rytmu se kývali zepředu dozadu a zcela propadlí náboženskému transu přivolávali Krassioninu pozornost.

Od rozhovoru s matkou v táboře uplynuly dva týdny. Rawen z toho nenáviděl každou minutu. Pod vrstvou těžkého zlatem protkaného obřadního pláště se potil a všechno ho svědilo. Nenápadně zabloudil pohledem k vyvýšenému podiu, na kterém stál císařův a císařovnin trůn, obklopený gardisty, dvořany a skupinkou duchovních hodnostářů. Zlatovlasý a napařádný Konvex na něj upřeně civěl. Po jeho boku seděla Yanika. Krásná jako bohyně byla tak nehybná, že připomínala neživou věc. Mezi ministry v šedivých pláštích se jako barevný šperk vyjímal císařovna-matka. Všichni čekali na zázrak Osvícení.

Rawen vzhlédl ke stropu, kde se v klenbě uprostřed kupole nacházel kruhový otvor zastřešený malou křišťálem zasklenou věžičkou. Podle prastarého rituálu měla nejvyšší bohyně nominovaného velekněze potvrdit proudem světla, který na něj shůry dopadne. Ráno, když do chrámu přicházeli, bylo nebe zatažené. To by byla legrace, kdyby se nic nestalo! Ale takové štěstí asi mít nebude. Rawen nepochyboval o tom, že je to jen divadlo. V konstrukci střechy je nějaký mechanismus, který pomocí správně nastavené soustavy zrcadel ten kýžený paprsek zajistí. Tak tu stál jako idiot a čekal, až jej bohyně, ve kterou nikdy neuvěřil, oblaží svou přízní.

Podle pokynů měl meditovat. Jeho úkolem bylo se kát ze všech nepravostí, které kdy spáchal a upřímně a pokorně prosit bohyni o shovívavost. Měl zpytovat svědomí a přemýšlet, zda je toho nejvyššího postu vůbec hoděn. Bylo to trapné. Přirozeně, nic z toho nedělal, protože tomu nevěřil. Byl tu jen proto, aby pětapadesát statečných mužů uchránil od bídné smrti v dolech. Jestli něčeho litoval, nebyly to hříchy, kterých se dopustil hýřením po hospodách, ale zmařené životy dvacítky spoluvězňů, kteří byli potrestáni za nevydařené útky a vzpouru, které on zorganizoval. Hořce si povzdechl. Musí zachránit alespoň ty zbývající. Pokud se opravdu stane hierofantem, nebude už cesty zpět. Jistě, že ho napadlo utéct. Ale až do obřadu ho preventivně drželi v řetězech. Byl tak otupělý, že zpráva o Konvexově kvapném sňatku s Yanikou s ním neudělala vůbec nic. Připadal si jako cizinec shlížející do Rawenova hrobu. Kdyby uprchl až po inauguraci, musel by změnit identitu, aby ho nechytili. Odhlédnuto od zatracení, v které nevěřil, by mu za zradu bohyně hrozila koupel ve vařícím oleji. Útěk už neplánoval. I když to nenáviděl, po zralé úvaze se s údělem velekněze smířil. Na každém zlu je něco dobré. Když to přijme, získá určitou formu svobody. Najde si příležitost znovu prošetřit okolnosti otcovy a bratrovy smrti. Bude postupovat pomalu a opatrně.

Monotónní rytmus zpěvu nabyl na intenzitě. V proudu chladného vzduchu, který odněkud přiletěl, se plameny stovek svíček zachvěly a shůry na Rawenovu postavu dopadl proud teplého zlatě zbarveného světla.

Skupina od podia s trůnem vzrušeně zašuměla. Rawen se podíval nahoru, ale musel přivřít oči, protože světlo ho oslepovalo. Točila se mu hlava a zvedal se mu žaludek. Před očima mu tančila rudá kola. Chtěl se nadechnout, ale hrudník měl jako ve svěráku. Celé tělo páliło, jako kdyby se krev v jeho žilách změnila v tekutý oheň. Byl by se zřítíl k zemi, ale jeho nohy jako by vrostly do země. Myslel, že umírá. No to je sranda. Jestli bohyně skutečně existuje, rozhodla se jej za jeho troufalost potrestat, protože jinak nechápal, co se s ním děje. Trvalo to snad celé věky, pak tíseň polevila. Připadal si, jako kdyby z něj někdo sundal těžkou peřinu. Chrčivě nasál do plic vzduch. Zamžikal a rozhlédl se kolem.

Šest set mnichů zvedlo hlavy a v exaltovaném nadšení na něj v nechybném tichu zíralo. Vzápětí se prostor rozvibroval nadšeným jásosem: „Osvícený! Osvícený!“

Ozvala se oslavná fanfára. A Rawen tam stál jako sloup a čekal, dokud to neskončí.

Stejně prudce jak světlo přišlo, také zmizelo. Trpně sledoval, jak mu jeho tři náměstkové přinášejí obludně obrovský obřadní klobouk, symbol jeho úřadu, výtvor z metrů temně fialového sametu, vyztužený železem. V napjatém tichu sehnul hlavu, nechal si tu hrůzu nasadit a opětovně se narovnal. S pocitem, že nese na hlavě stodolu, kráčel za zvuků slavnostní hymny směrem k východu z chrámu a mnichové se za ním postupně řadili do průvodu.

„...a po odchodu delegace z Písečného návrší bude následovat svačina s Císařovnou matkou v Zimní zahradě.“

Bylo časně zrána patnáctý den Rawenova pontifikátu. Právě snídal. Seděl v posteli, žvýkal, těkal pohledem po přezdobeném interiéru ložnice v Osvíceném paláci a poslouchal Prvního náměstka Finorela, který mu od dveří ložnice předčítal denní rozvrh. Finorel z Melisemu byl téměř šedesátiletý asketa. Vysoký a hubený s dlouhou hřívou oslnivě bílých vlasů a černým mateřským znaménkem ve tvaru sedmicípé hvězdy na levé tváři. Celý život toužil sloužit bohyni Krassioně. Jako první náměstek zesnulého hierofanta měl původně být jeho nástupcem. Zušlechťoval tělo i ducha. Studoval svaté texty, meditoval s bratry, jedl jen to nejzdravější jídlo, pravidelně cvičil a otužoval se a dodržoval ten nejpřísnější celibát. Navzdory veškerému úsilí, mu post hierofanta vyfouknul Rawen, pověstný zhýralec a lump. Budiž Finorelovi ke cti, že to vzal jako vzorný věřící. Děj se vůle bohyně.

Rawen se zavrtěl a z rozměrného tácu, který mu spočíval na klíně, si vzal další mandlový koláček. Nebyl ani trochu nadšený ze směru, kterým se jeho život ubírá, ale po sedmi letech ládování kaší si nabídky z církevní kuchyně užíval.

„V šestnáct nula nula,“ pokračoval náměstek, „je na řadě kolokvium s prorektorem Zemské univerzity na téma Traktáty a eseje věnované skutkům vašeho ctěného předchůdce, Svatého Huderbena. Podklady máte v pracovně v zelené složce, Vaše Svatosti. V sedmnáct nula nula je na řadě přijetí exponentů z Asociace diákonů. Zbývá už jen večere s Brenevorem z Kraxonu v devatenáct nula nula.“

Předpokládá se, že s ním Vaše Svatost setrvá v družném rozhovoru tak do jednadvacíti hodin. Tím bude dnešní program naplněn. Po večerní meditaci v chrámu za účasti Druhého a Třetího náměstka a mé maličkosti, se...“

„Se můžu s hlavou jako škopek odebrat do postele,“ přerušil litanii Rawen. „Kdo je, sakra, ten Brenevor?“ Musel se kousnout do rtů, aby se nerozesmál při pohledu na zoufalý náměstkův výraz, když uslyšel výraz „sakra“. Vulgární výrazy Finorela doháněly k pláči.

„Brenevor z Kraxonu vykonává úřad ministra vnitra, Vaše Svatosti,“ řekl náměstek. „Jestli si vzpomenete, ráčil jste mi ten úkol zadat hned druhý den pontifikátu. Upozorňoval jsem vás, že bude nějakou dobu trvat, než kancelář vaši žádost o schůzku vyřídí.“

„Ach tak,“ kývnul Rawen. Chtěl se od ministra dozvědět, do jaké fáze dospělo šetření ve věci otcovy a bratrovy smrti, než bylo definitivně zastaveno, aby se měl čeho chytit, až se do toho pustí sám.

Finorel vytáhnul z kapsy pláště hodinky, chvíli studoval ciferník a pak se podíval na hromadu jídla na Rawenově podnosu. „První schůzku máte už za dvacet minut, Vaše Svatosti. Můžu říct komořímu, aby ty zbytky odnesl?“

„To vám budu vděčný, jinak se z postele nevyhrabu,“ zabručel Rawen.

Apaticky sledoval, jak do ložnice na Finorelův rozkaz naklusal komoří se dvěma poskoky, aby jej vysvobodili od těžkého tácu. Konečně se za nimi zavřely dveře a on mohl vylézt z postele, aby se oblékl. Opravdu mu vadilo, když se tu proménádovali jako na tržnici. První den pontifikátu všechny šokoval, když jim oznámil, že mýt a

oblékat se bude výhradně sám. Jeho předchůdce, Svatý Huderben, zemřel ve věku požehnaných tři sta padesáti let. To, že nejvyšší duchovní hodnostáři na Riiberionu běžně žili pět krát déle než ostatní smrtelníci, Rawenovi zas tak divné nepřipadalo. Církevní kodexy to zdůvodňovaly přízní bohů, Rawen viděl příčinu v pohodlném způsobu života. Pravdou bylo, že předchozí hierofant na sklonku života potřeboval asistenci téměř při všech úkonech od toalety po chůzi. Rawen pro sebe nic tak hrozného neplánoval. Než aby mu někdo utíral zadek, to radši naběhne na meč.

Zpod polštáře vytáhl obě dýky a přešel do šatny. Vklouzнул do černých kalhot, stejně zbarvené tuniky a černých naleštěných holínek. Do bot zastrčil dýky. Plášť z tyrkysově zbarveného sametu určený na všední den, nechal ve skříni, i když za to opět sklídí udivené pohledy a zdvižená obočí. Však oni si zvyknou. Jako důkaz ochoty podřídit se společenským zvyklostem si kolem pasu uvázal obřadní fialovou šerpu a na krk si pověsil zlatě zbarvený nebroušený diamant, který včera našel zabalený v černém hedvábném váčku v truhle mezi desítkami mnohem okázalejších cetek. Tuto insignii velikosti holubího vejce si umínil nosit ve všední dny místo toho strašného obřadního klobouku. Zkontroloval se v zrcadle a mdle se na sebe usmál. Bez toho pitomého pláště a hrozivého klobouku je to téměř snesitelné. Zoufale mu chyběl jeho meč. Kdyby za sebou neměl oněch sedm krušných let, byl by z té skutečnosti nepřičetný. Takto se jen zhluboka nadechl a s důstojným výrazem ve tváři, vyšel z apartmá vstříc vlkům.

NĚKDE NĚCO CINKÁ

Krátce po patnácté hodině se Rawen dostavil do zimní zahrady k svačině s matkou. Graciella ab Herken odložila knihu a nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Máš dvacet minut zpoždění, drahoušku.“

„To řekni těm fanatikům z Písečného návrší,“ zabručel, když si sedal ke stolku. „Celé dvě hodiny mě otravovali s návrhy nových koncepcí duchovní osvěty. Chtějí stanovisko bohyně Krassiony. Hodil jsem to Třetímu náměstkovi, aby mi z té hory balastu udělal výpisy, protože přece nemůžu bohyni obtěžovat nepodstatnými detaily.“ Zakoulel očima. „Opravdu dojemné. Kdyby tušili, že žádná Krassiona neexistuje, ušetřili by si práci.“

Graciella zbledla. „Okamžitě ztichni! Máš ty vůbec rozum, takhle bohyni urážet? Vždyť ti udělila svátost Osvícení! To je nic? Zjevně si tě cení. A ty ji místo respektu urážíš, když ignoruješ staletí zavedené mravy. Ukázala na drahoušku na jeho hrudi. „Tímhle chceš nahradit obřadní plášť a klobouk? To je k smíchu!“

Rawen se natáhnul pro šálek s čajem a zavrčel: „Promiň, ale to s tebou řešit nebudu.“ Jen by se opětovně pohádali. Od poslední schůzky ve vězení se matce důsledně vyhýbal. Viděli se pouze při inauguraci a při slavnostní hostině. „Proč sis vyžádala můj čas, máti? Mám toho docela dost.“

„Zajímá mě, proč ses ještě osobně nasetkal s bratrem.“

„Protože ho nemůžu ani vidět, natož slyšet? Protože má ženu, která měla být moje? Protože jím opovrhují? Protože je to podvodník a vrah?“ vychrlil ze sebe. Jasně, patřilo by se, kdyby se jako hierofant

s císařem sešel mezi čtyřma očima. „Ostatně, zítra musím do císařské rady. Takže se mu nevyhnu.“

Graciella zaťukala nehtem na porcelánový šálek. „Místo klábosení s ministrem vnitra, by ses měl zaměřit na duchovní záležitosti, Aderawene. Doufám, že nehodláš znovu otevírat to vyšetřování.“

„Díky za tvé rady,“ syknul sarkasticky. „Všechno, cos mi řekla, pečlivě zvážím.“ Aniž by se napil nebo cokoliv snědl, vstal. „Už musím jít.“

Matka se zamračila. „Obávám se, že svůj úřad nebereš dostatečně vážně.“

„Dělám, co můžu,“ zaškaredil se a odkráčel.

Krátce před půlnocí v Krassionině chrámu hierofant vstal ze studené dlažby a náměstkům a asistentům řekl: „Je pozdě, bratři, běžte si odpočinout. Chci ještě chvíli zůstat s bohyní o samotě.“

Byla dřina z chrámu vypoklonkovat ty nejoddanější horlivce, kteří toužili hierofanta při komunikaci s bohyní podpořit. Jakmile byli pryč, Rawen se natáhnul na měkký koberec rozprostřený na podiu u trůnu. Všude bylo ticho. Temnotu ředily jen olejové lampy. Jejich mihotající plamínky kreslily na sloupech a reliéfech na stěnách stínové divadlo. V mysli si přehrával schůzku s Brenevorem. Ministr byl v úřadu teprve dva roky. Prohlásil, že v archívu složka týkající se pátrání po příčinách Alekovy a Vincovy smrti není. Pokud vůbec existovala, musel ji prý uklidit jeho předchůdce, který je mrtvý.

Rawena to nepřekvapilo. Začne znova. Už téměř spal, když se ozvaly kroky a z temnoty se vynořil Gren ab Tahom.

„Chvála světlu, Vaše Svatosti,“ pozdravil kousavě. „Zajímavé místo pro šlofika.“

Rawen se mátožně posadil a plácnul na koberec vedle. „Chvála světlu a všem pitomcům rovněž,“ odpověděl ponuře. „Promiň mi tu pozdní hodinu,“ řekl, „ale kdybys přišel dřív, měli bychom to i se zpěvem.“

Gren se uvelebil na zem, opřel se o sloup a vybafnul: „Co chceš?“

Gren byl přímočarý a čestný až k sebezničení. Věci pro něj byly vždy jen černé nebo bílé. Pocházel z vysoce postavené rodiny tradičně dodávající služebníky a společníky císaři a jeho příbuzným. V devíti letech ho přidělili jako panoše druhorozenému princovi. Bral úděl společníka a rádce smrtelně vážně. Prožil s Rawenem patnáct let. Znal jeho nejtemnější tajemství. Celou dobu byl věrný až za hrob. Rawen o něm uvažoval jako o příteli a stejně tak se k němu choval. Grenovy rady byly často praštěné, ale jeho pozorovací talent a pohotovost oceňoval. Až nyní mu došlo, že Grenovo angažmá u něj skončilo. Jeho otec ho nejspíš po dohodě s císařem přidělí jinam.

„Jsi pořád můj přítel?“ otázal se Rawen.

„Za týden nastupuji k Chromonovi z Telsie,“ zavrčel Gren, což nebyla odpověď na Rawenův dotaz. „Jako bodyguard jeho dvou dcer. Je jim sedmnáct. Moje žena z toho šílí.“ Chromon z Telsie byl bratrancem císařovny matky a žil v nejsevernějším cípu Rondoru.

„Ani jsi mi nedal vědět, že se ženíš,“ rýpnul si Rawen. „Takže... gratuluji.“

„Od chvíle, kdy nás propustili, jsem byl v jednom kole,“ vybuchnul Gren. „Nezapomeň, že zatímco jsi ty před inaugurací povinně meditoval, odehrála se císařská svatba. Strýc Vuan sedí v radě. Zaměstnal mě tak intenzivně, že vůbec nechápu, jak jsem se sám zvládnul oženit. Rodiče se vrátili z vyhnanství. Naše sídlo na Jeřabinovém nábřeží našli vyrabované. Bylo zapotřebí zařídit spoustu věcí. Vážně jsem nevěděl, kde mi hlava stojí. Štve mě, že ses obětoval, ale na druhé straně jsem rád, že jsem venku. Už kvůli Palioně.“

„Neměl jsem jinou možnost,“ řekl upjatě Rawen. Ještě týž den, kdy ho matka navštívila v táboře, se na to téma s Grenem raflí. Gren radil, že by se měli naposledy pokusit o vzpouru. Tvrdil, že pokud Rawen ostatním vězňům prozradí, čím ho císař vydírá, šli by do toho všichni. Ale Rawen nechtěl riskovat další ztráty na životech. Bylo mu jasné, že by to dobrá polovina vzbouřenců nepřežila. A co pak? Byli by na útěku. Měl téměř jistotu, že nikdo ze sousedů jim azyl neudělí. Nemohl nejstatečnějším šlechticům říše připravit budoucnost bezejmenných banditů.

„Je fajn, že vám to s Palionou nakonec vyšlo. Myslel jsem, že ti dovolí, abys ji vzal do Telsie sebou.“

„To ano,“ odseknul Gren, „ale vžij se do její kůže. Ona bude pečovat o děti a já budu skákat kolem dvojčat, o kterých se ví, že mají morálku toulavých koček.“

Rawena bodlo u srdce. Děti. Něco takového on nikdy mít nebude. „Už čekáte dítě?“ přinutil se usmát. „To jste si pospíšili!“

Gren zjhl. „Každopádně na tom pracujeme.“

„Možná by se to přidělení dalo ještě změnit,“ řekl Rawen.

Gren potřásl hlavou. „Vypadá to, že mě do té sibérie přeřadili schválně, abych ti nebyl poblíž. Bude v tom mít prsty můj zatrožený strýček Vuan. Takže už mi pověz, proč jsi pro mě poslal. Hlavně ať je to něco, co se dá do týdne stihnout.“

„Potřebuju zjistit, která lékárna běžně prodává beruccin. A jestli si vedou záznamy, komu ho prodali a kolik. Pokud nemají záznamy, možná, že si někdo pamatuje, kdo to svinstvo kupoval.“

„Ha ha,“ zapitvořil se Gren. „A předpokládám, můj princi, že se pídíš po informacích sedm let starých. Takže jsi to nevzdal.“

„Ani náhodou,“ přikývnul Rawen.

„Je zvláštní, jak se svět za tu dobu, co jsme byli v lochu, změnil,“ prohodil Gren. „Nikdo o tom nemluví, jako kdyby to bylo vyřešené. Všichni jsou z císaře nadšení. Jaké zákony prosadil, jaká opatření zavedl. Dokonce i můj otec. Když jsem zmínil nestandardní okolnosti, za kterých byl Konvex korunován, rázně mě uřal. Prý si mám velezrádně řeči odpustit, nebo mě vydědí. Chápeš to? Mnohem více se přetřásá tvá neochota se s císařem sejít. Dokonce se sázejí, kdo z vás dvou přileze první.“

„Nemám důvod se s ním vybavovat,“ zaškaredil se Rawen. „Tak co, obejdeš ty lékárny? Nikomu nevěřím jako tobě.“

Gren se poškrábal v kratinké blondáté čupřině. „Pokusím se. Ale moc si od toho neslibuj.“ Sáhł do kapsy a podal Rawenovi čtverec složeného papíru. „Máš to po přečtení spálit.“

„Co je to?“ podivil se Rawen.

Gren pokrčil rameny. „Uvidíš sám. Já jsem okamžitě zapomněl, kdo mi to dal a už teď si nepamatuju, že něco takového vůbec existovalo. Hlavně to pak znič.“

Po tom, co Gren odešel, přešel Rawen k lampě, aby si dopis přečetl. Byl od Yaniky. Psala, že na něj celých těch sedm let čekala. Že je jí moc líto, že se jejich cesty rozešly. Popřála mu hodně štěstí v novém postavení. Vlastně to nebylo nic, s čím by se musela tajit. Vsunul růžek dopisu do plamene a sledoval, jak hoří a mění se v popel. Celé ty roky ve vězení o ní snil. Kdyby jen tušil.

Potřeboval se uklidnit. V Osvíceném paláci desítky mnichů neustále sledovaly každý jeho krok a čekaly na jeho pokyny. Tady mohl být aspoň chvíli sám. Napadlo ho udělat z individuálních nočních meditací zvyk. Jeho podřízení ho tu nebudou otravovat a on by se mohl nepozorovaně dostat do města.

Z úvah ho vyrušilo zacinkání, jako kdyby někdo ťukal nožem o hranu sklenice. Šel za zvukem, až se dostal ke dveřím do kabinetu, kde přechovávali rezervní svíce, voňavý olej do lamp, církevní kodexy a zpěvníky. Ze škvíry nad prahem prosvítalo světlo. Vzal za kliku a prudce otevřel. Musí je všechny naučit, že ho při noční meditaci nesmějí obtěžovat. Jakmile vstoupil, našel tmu. „Co to je?“ vybafnul. „Okamžitě tu lampu zapal!“ zahromoval. „Vím, že tu jsi!“

Ze tmy se ozvalo tichounké chichotání. „Zkus mě chytit, nádhero!“

Cililink. Tak zvláštní. Hlásek to byl tenký a něžný. Rawen zavrtěl hlavou. Co tu o půlnoci dělá nějaké děcko? Mohlo by patřit služebné z císařského paláce. Ale jak se mohlo zaběhnout do chrámu? Leda, že

by běželo přes park. „No počkej!“ brouknul. Vycouval z kabinetu s pohledem upřeným na dveře, aby viděl, kdy z nich ten malý ničema vyběhne. Z nejbližšího sloupu sundal lampu a zase se ke kabinetu vrátil. Vešel dovnitř. Na stole ležela rozevřená kniha. Dítě služebné a čte si? Možná jen hledalo obrázky. No, v tom kodexu jich moc nenašlo. Zvláštní, že lampu, kterou si tajemný čtenář svítil, nikde neviděl. Rawen se podíval pod stůl, posvítil do všech koutů, místnost byla prázdná. Vtom za jeho zády něco zašelestilo.

Cililink

Otočil se právě ve chvíli, kdy se vetřelec prosmýknul z kabinetu do hlavního prostoru chrámu. Byl rychlý. Rawen zahlédl jen temnou skvrnu, která splynula s temnotou neosvětlených zákoutí. Musel být schovaný za dveřmi. „Ty zbabělče!“ křiknul a polekal se vlastního hlasu zesíleného akustikou. „Pokud sem dobrovolně přijdeš, nic se ti nestane,“ smlouval. Nechtělo se mu uličníka honit, ale rozhodně ho tu nemohl nechat. To je nápad. „Maminka má o tebe určitě strach,“ prohodil mazaně, krácející galerií a pátrající po každém pohybu.

„Ta se nezajímá,“ ozvalo se uštěpačně.

„A co otec, ten tě nehledá?“

„Taky je pryč,“ zaznělo vzpurně.

„Hm,“ povzdychl si, „to se někdy stává.“ Pomalu se blížil směrem, kde ten uličník stál. Už viděl obrysy postavy opírající se o sloup. Překvapilo ho, že je mnohem vyšší, než předpokládal. Mohl být jen o hlavu menší než on sám. Takže to už nebylo dítě, ale výrostek. Ještě dva kroky a...“

Cink, cink, cililink...

Rychlost, s jakou se nezbeda zase ztratil ve tmě, byla nevídaná. „Podívej, už mě to nebaví,“ houknul. „Zítřka mám rušný den. Jestli tu chceš trčet až ráno, posluž si. Ale ven se nedostaneš, protože to tu zamknu.“ Nemohl dovolit, aby uličník z chrámu něco odnesl. Jakmile se při těch myšlenkách přistihнул, znechuceně si odfrkl. Štvalo ho, že si s tím dělá starosti. Vlastně by mu to mohlo být jedno.

„Tak se měj,“ houkl. „Jdu spát.“ A šel. Tak, jak řekl, zvenčí chrám zamknul. To se bude kostelník divit, až ráno toho vetřelce načapá. Za světla se mu bude ukrývat mnohem hůř. Ale možná se mu podaří nepozorovaně utéct. Vlastně tomu ničemovi držel palce.

V Osvíceném paláci, do kterého to měl tak padesát kroků, se ještě svítilo. Rawen prošel bránou hlídanou církevními vojáky a vyběhl po schodech k svému apartmá. V předpokoji se protáhnul kolem komorníka Qena spícího na otomanu do své ložnice. Ani ho nenapadlo ho budit. Jako pes o kostičku by žadonil o špinavé prádlo. Rawen byl tak unavený. Koupel si odbude až ráno. Vyndal z holínek dýky a dal je pod polštář, vyzul se, sundal z krku řetěz s drahokamem a hodil klenot do šuplíku nočního stolku. Oblečený se svalil do postele a usnul.

„Cink“

„Cink“

„Cink“

Ostré světlo ho nutilo přivírat víčka. Jako kdyby se díval do slunce. Pak se ze světla vynořila postava. Nejdřív viděl jen obrysy, ale vzápětí se přizpůsobil a spatřil detaily. Byla útlá, ale podle úzkého pasu a zaoblených boků, to byla žena. Její tvář byla jemná a krásná a zářila